

A természet csodái hétfévente

Meleg nyár kellős közepén,
Ülök én a fa alatt.
A szellő fujdogál,
Megborzolja a hajamat meleg van de hiába,
Én élvezem a nyarat.

Kint az erdő mélyén nyugalom és csönd,
Boldogan várom,
Hogy beesteledjen,
Hogy napnyugta legyen.
A vörös csillag lemegy s a Hold feljő.

Estélig is itt ülök,
Sötétség honol a tájon,
Az utca fényei világítanak.
Bevilágít mindent a Hold,
Kutyák hangját itt már nem hallani,
Csak azt, hogy a baglyok huhogják,
Hírdetik eljött az est hogy haza térjek Pestre.

A busz amin utazok haza,
Nem zsvajos csöndes nyugodt mint az este.
Kint sötét felhők gyülekeznek,
Hogy kiontsák e világra
azt ami őket bántja.

Megáll a busz,
én kiszálok
esik az eső és fázok.
Egy esőcspp az orromra hull.
S útána sok-sok ezer esőcsep esik egyszerre
nagy pocsojákat képezve.
S így bandukolok hazafelé az esőben arra gondolva,
milyen jó lesz ágybabujni végre.

Pihe puha ágyba eljutottam,
s végre magpihenek benne a sok szépségre gondolva,
a csodás természet, a madarak csicssergése és a naplemente,
így zuhanok ágyba hétvégente.